

אור הנר

עורך: נריה אטון

דבר העורך

"וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה"

כיצא בכך, מיסוד קיום העולם שיהא האדם בעל חסד ומידות טובות שנאמר (תהלים פט ג): "עולם חסד יבנה". אם יש בו מידות טובות עדיין אפשר לסבול את שאר חסרונותיו, מה שאין כן אם את היסוד אין לו מה יועילו כל שאר מעלותיו.

אנשי סדום היו רעים וחטאים בענין זה שלא גמלו חסד איש את רעהו, ואדרבה הרעו איש לזולתו, לכן נחסר להם ביסוד העולם, ואין להם זכות קיום בעולם. אבל אנשי נינוה אפילו שחטאו בחטאים רבים לה' יתברך (עיין במפרשי התנ"ך בתחילת ספר יונה), דומים הם לחסרונות שיש לפקיד השני, שנחסר לו הרבה ממעלות הנצרכות לאדם, אבל לא ביסוד עבודתו.

הרי לנו מה גודל מצוות החסד שאמר עליה דוד המלך ע"ה "עולם חסד יבנה" (תהלים פ"ט, ג), כל זמן שיש חסד בעולם - יש קיום לעולם.

וכך אמר הרב הקדוש ה'אהבת שלום' זיע"א לפרש בלשון התפילה (ברכת יוצר אור 'המאיר לארץ ולדרים עליה ברחמים', אימתי הקב"ה מאיר לארץ, בזמן שהדרים עליה נוהגים ברחמים זה לזה...

ובמדה כנגד מדה יזכו גומלי חסדים, שהקב"ה ישקה את צמאי חסדו בכל הישועות והרפואות. והנוהג עצמו בחסד וברחמים לרעהו מבלי לדקדק מה טיבם מעורר בזה שגם הקב"ה יתנהג עמו במדה זו ברחמים וחסדים, ויזכה לכפרה על פשעיו מצד שורת הדין, דבמדה שאדם מודד בה מודדין לו (באר הפרשה).

עלינו לזכור: לאנשי נינוה היה את היסוד של החיים ולכן ניתן להם צ'אנס לתקן, אבל לסדום לא היה שום יסוד, שבת שלום ומבורך.

בפרשתנו התורה מספרת שהקב"ה החליט להפוך את העיר סדום, והיחיד שהודיע לו ה' יתברך על מעשה זה - היה אברהם אבינו ע"ה, אומנם לאנשי העיר סדום לא הודיע הקב"ה שהעיר הולכת לההפך.

ולכאורה קשה, הרי בספר יונה, למדים אנו ששלח הקב"ה את יונה הנביא להתרות בהם 'עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת'. ומדוע בסדום הקב"ה לא הודיע להם שהעיר הולכת לההפך, אולי היו חוזרים בתשובה.

ולהסבר התשובה נקדים במשל לאדם שנתמנה להיות פקיד ב'בנק', והיה הלה מקבל את כל באי הבנק בסבר פנים יפות, אבל לא ידע אפילו חצי דבר בחכמת החשבון, והיה מזכה את החייב ומחייב את הפטור. כששמע מנהל הבנק שהפקיד אינו יודע שום דבר, פיטר אותו לאלתר מהבנק. למחרת היום הביא המנהל פקיד חדש שהיה בקיא נפלא בתכונות החשבון, אלא שחסרון היה לו, שהתנהג בכעס ובעצבים אל באי הבנק, עד שאלו הלכו והתלוננו למנהל. ניגש אליו המנהל והזהירו שיתנהג בנחת אל קהל הפונים אליו, ולא גם אותו יצטרך לפטר.

ולכאורה מה ההבדל בין הפקיד הראשון לפקיד השני, הרי שניהם לא נהגו כהוגן, ומדוע זה רק הוזהר לשנות הנהגתו, וזה מצא עצמו בבית ללא כל הזהרות מוקדמות. והתשובה פשוטה: כל הרוצה לעבוד בבנק, מחויב לדעת את ה'יסוד' - בעניינים הכספיים, שהרי שם הוא מקום מסחר, ממילא אם יש לו ידע בעניינים כספיים, עדיין אפשר לסבול שאר חסרונות שיש לו, אבל אם חסר לו את ה'יסוד', אף אם בשאר עניינים יש לו מעלות, מה לו ולבנק ...

פרשת וירא

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"וילך ה' כאשר כלה לדבר אל אברהם"

תמה האור החיים הקדוש: מדוע ה' הלך ולא נתן מקום לאברהם, לבקש על פחות מעשרה צדיקים? ותירץ ב' תירוצים: א. משום שאברהם אבינו בעצמו כשביקש "אולי ימצאון שם עשרה" הוא אמר "ואדברה אך הפעם", כלומר, שאינו מתכוון להוסיף יותר דברים בענין הזה. ב. הקב"ה ידע שפחות מעשרה צדיקים לא תהיה הגנה על העיר סדום, לכן לא נתן לאברהם את האפשרות לבקש. ורש"י הביא ראיה מדור המבול, שהיו שמונה צדיקים - נח ובניו ונשיהם - ובכל זאת לא הצילו את בני דורם. והקשה עוד האור החיים הקדוש: הרי כתב הזהור (ח"א פ"ב) שצדיק הוא יסוד העולם ויכול להציל את כל העולם אפילו אם הוא יחידי. ותירץ ב' תירוצים: א. שדווקא צדיק מופלא יכול להציל את כל העולם. ב. אם אברהם אבינו היה גר עם אנשי סדום היה בכוחו למלט את כל העיר.

ברכה בטעות

אכל בשרי ושכח שהוא בתוך שש שעות לאכילת בשר, ובירך על חלב, ונזכר מיד שטעה, יטעם מעט ולא יותר כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה, ואם לא הרגיש עד לאחר שאכל שיעור כזית יברך גם ברכה אחרונה.

(בהלכה ובאגדה)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וירא אליו ה' באלני ממרא"

על פסוק זה שבפתח הפרשה מעירים חז"ל: אותו היום יום שלישי למילתו היה, ובא הקב"ה ושאל בשלומו (בבא מציעא פ"ו:). נשאלת השאלה: מדוע ראו חז"ל צורך להדגיש שאברהם אבינו קיים מצוות הכנסת אורחים ביום השלישי למילתו?

אלא - אומרים חכמי ישראל - בציון פרט על ידי הקדמונים, טמונה מטרה חינוכית לכל יהודי בכל דור ודור. בשעה שמגיע אדם למצוות הכנסת אורחים, אל יפסור עצמו מן המצווה בטענה: אני עסוק וטרוד במצווה אחרת, ו"העוסק במצווה פטור מן המצווה!" (סוכה כ"ה.). הנה רואים אנו, שאברהם אבינו היה טרוד מאוד במצוות מילה וסבל מכאובים קשים ביום השלישי למילתו. וחרף מצבו זה, כשעברו אורחים על יד ביתו, רץ אברהם בשמחה לקיים מצוות הכנסת אורחים. ומעשה אבות צריך לשמש לקח לבנים...

הלכות שבת

בדיקת הכיסים והבגדים

מצוה למשמש בכיס הבגדים בערב שבת סמוך לחשיכה, כדי שלא יהיה בהם דברים שאסור לצאת בהם בשבת לרשות הרבים, או דברי מוקצה. (ילקוט יוסף שבת כרך א' עמוד צ').

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות שבת

כלי שמלאכתו להיתר

כלים שמלאכתם להיתר, כגון כוס העומד לשתייה, וקערות וצלחות העומדות לאכול בהן, וסכין העומדת לחתוך בה לחם או בשר, מותר לטלטלם בשבת בין בשביל גופם שישתמש האדם לצורך עצמו, בין בשביל מקומם שרוצה לשבת במקומן, בין לצורך הכלי עצמו שלא יגנב או שלא ישבר, אבל שלא לצורך כלל אין לטלטלם.

מזווה שנפלה

מזווה שנפלה ממקום קביעותה בשבת, מותר להחזירה אל הנרתיק שהיתה מונחת בו או אל חפירת הכותל שהיתה בו, ואין כאן איסור משום מתקן, שמכשיר את הבית להיכנס בו, מפני שאין כל איסור לדור בשבת בבית שאין בו מזווה. (ילקוט"י שבת הל' מוקצה)

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדוני זקן"

יש לשאול מדוע הקפיד הקב"ה על צחוקה של שרה, הרי אף אברהם צחק, ככתוב בפרשה הקודמת: "ויפול אברהם על פניו ויצחק...". ומדוע לא הקפיד הקב"ה על כך?

ונראה לומר כי שונה היה צחוקו של אברהם מצחוקה של שרה: יש צחוק של שמחה ויש צחוק של תימהון - אצל אברהם היה הצחוק עניין של "שמחה" והתרגשות על הנס העתיד להתרחש, אולם שרה צחקה צחוק שונה, על כך שבעלה נשאר זקן והיא לעומת זאת נשארת צעירה והיתה לה עדנה.

ויש לכך ראיה מהגמרא במסכת מגילה (ט') המספרת שחכמי ישראל פירשו את התורה ליוונית ועשו בה מעט שינויים, ואחד השינויים שכתבו הוא "ותצחק שרה בקרובה", בכך רמזו חז"ל על משמעות צחוקה של שרה, שצחקה על בעלה.

**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודיה**

הלכות כשרות המאכלים

שאלה: אדם שמשלים מנין ואינו מתפלל האם בשעת תפילת הלחש צריך להשאר בבית הכנסת או שיכול בנתיים לצאת עד שיתחילו חזרה, האם נאמר שכיון שעכשיו אין כאן עשרה אין תפילה בציבור וכן גורם לסילוק שכינה או שמא כיון שדעתו להיכנס לא סילק שכינה.

תשובה: לכתחילה אין לצאת מבית הכנסת בשעת תפילת הלחש כשהוא משלים מנין לעשרה ואינו מתפלל, אולם כשצריך רשאי לצאת לזמן קצר על מנת לחזור.

שאלה: בית כנסת שמתקיימים בה כמה מניינים, והציבור הנמצאים בפסוקי דזמרה או כל מקום אחר בתפילה שומעים ציבור שאומרים קדושה, האם צריך לענות? וכן אם מתפללים בעזרת נשים ושומעים מבית הכנסת או להיפך (זה קורה שיש מנין נץ ומנין יותר מאוחר, או בשטיבלאך וכיוצא בזה) האם צריך לענות?

תשובה: כששומע קדיש וקדושה והוא נמצא באותה רשות (אף שהוא נמצא בחוץ), והוא במקומות שיכול להפסיק לענות אמן, צריך שיפסיק ויענה אמן, ואין זה בגדר רשות. אולם כששומע קדיש וקדושה מרשות אחרת כגון מהעזרה והוא נמצא בבית הכנסת או ההיפך אינו חייב לענות עם הציבור, ומכל מקום טוב שיענה בכל פעם ששומע.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

**עם מי הדין?
תשובה:**

תחלה נצו מקרה נוסף שארע לפני מספר שנים: מעשה ביהודי שבנו נזקק בדחיפות להשתלל כליה, והחליט הקב לתרם לבנו את כליה הדינית שנתמאצא מתאימה להשתלל. והנה, המנתח טעה, וכת את כליה השומאלית במקום הימנית! ומה התברר לבסוף? - אותה כליה שומאלית שהוצא מוגף המנתח ב"טעות", היתה נגועה בסרטון... ואלו הנה הרופא כורת את הפליה הימנית, הנה הסרטון מתפשט! ונמצא כי יד ה' פונה את הרופא כדי להציל את חיי המנתח. והעלתה השאלה, האם חייב הרופא לשלם לאיש דמי נזיקין על פריית הפליה הלא נכונה?

והשבנו: הרופא פטור מדמי חבלה, מאחר ולא "הזיק" אלא הוציא פליה נגיעה. והרי מצוים כל ישראל לכוות פליה זו, כדי להציל את חיי של החולה, ולכן עשה הרופא את מה שחייבים לעשות, מבלי שהיה מודע לכך. גם בנדון שאלתנו נאמר כך - כבר ברגע ההכשה, שמש ארס הנחש כסם מרפא לגנע המסכן שקנן בגופו של האדם שהכש, והדרך היחידה (ככל הנראה) לגלוי ורפוי הגנע, היתה על ידי הפשת הנחש, ובנדיא שכל אדם היה מוכן לקבל נשיכה כזו כדי להציל את חיי, ולכן אין לחייב את לוכד הנחשים לשלם עבור הפשת שקנן.

לסכום: לוכד הנחשים פטור מלשלם ליהודי שהכש דמי נזיקין.

מעשה ביהודי שהכישו נחש ארסי הפשה שיש בה סכנת נפשות. מיד הזעקו אנשי ההפלה והבהילוהו לבית החולים. מצבו של האיש היה קשה, אף בחסדי שמים, לאחר טפול של למעלה משבועים, הצליחו הרופאים, בסיועם דשמיא, ליצב את מצב בריאותו, עד שהחלט כי נתן לשחררו לביתו.

בצאתו מבית החולים, נגש להודות למנהל המחלקה על הטפול המקצועי והמסור, וכאן פונה אליו הרופא ואומר: "דע לה, שאתה צריך לברך את ברית הגומל", "בנדיא", השיב האיש, "עלי להודות לה' יתברך על הצלתי מהפשת הנחש". "לא לא" - אמר הרופא - "פנתי היתה שאתה צריך לברך הגומל על הפשת הנחש"... למול פניו הנדהמות של המטפל, המשיך הרופא ובאר את פנתו: "כשהגעתי לכאן ללא הפרה, ערכנו בגופה בדיקות מקיפות, וגלינו, ש...יש לה בפליה נגע ממאיר גדול! החלט לטפל תחלה בהפשת הנחש, ולאחר מכן לגשת לטפול בגנע המסכן. והנה, לאחר הטפול בהפשת הנחש, עשינו לה צלום סי.טי, והצלום העלה ממצאים מדהימים! להפתעתנו גלינו, שאין זכר לאותו גדול ממאיר! והסבה לכך היא - שארס הנחש חסל את הגדול! ולכן עליך להודות ולהלל לה' יתברך על שזכית בהפשת הנחש..."

ומה השאלה שמתעוררת כעת? - הנה חקירת ארוע הפשת הנחש העלתה, שהנחש היה מחזק בידי לוכד נחשים, ולאחר שהלה התרשל בשמירתו, יצא הנחש והזיק.

עכשיו מגיע היהודי שהכש ותובע את הלוכד לשלם לו "דמי נזיקין", עבור הנזק שנגרם לו מהמת הנפשה. ומה משיב לו הלוכד? - "הרי נגרמה

**שו"ת עם
הרה"ג בנימין הוהה**

הלכות כיבוד הורים ותלמידי חכמים

שאלה: מי שיש לו אפשרות או תפילה בנץ או כיבוד הורים מה עדיף שיעשה.

תשובה: עדיף כיבוד הורים ויתפלל לאחר מכן לפני סוף זמן תפילה.

שאלה: האם מותר לבן לישב בכסא אביו שברכב ומה הדין לעמוד על כסא אביו כגון לצורך להוריד דבר ממקום גבוה.

תשובה: מותר לבן לישב בכסא אביו של רכבו וכן מותר לעמוד על כסא של אביו כדי להוריד דבר ממקום גבוה וכדומה.

שאלה: מי שלמד הלכה אחת מחברו האם חייב לקום מפניו ומה הדין בבית כנסת שכל יום אדם אחר מקריא הלכה לציבור האם חייב לעמוד מפני כל אלו המלמדים הלכה לציבור. ומה הדין בחברים בישיבה או בכולל האם חייבים לעמוד זה מפני זה.

תשובה: המלמד את חברו הלכה אחת מתוך ספר או ששמע מרב ואמר הלכה זו אין חייב לקום מפניו ורק אם הסביר לו דבר שלא הבינו אף בעצמו במקרה זה חייב לקום מפניו כשהוא עובר בתוך ארבע אמותיו. וחברים בישיבה או בכולל אינם חייבים לקום זה מפני זה אף שכל אחד יצא לו ללמוד משהו מחברו.

לדפואה שלומה

חנינה חנה בת רחל
סיגל בת חנינה חנה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

לדפואה שלומה

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

לדפואה שלומה

ינית בת רחל
מאיר בן חנינה
תנצבה.

לדפואה שלומה

גרציה לוי
בת מוזל טוב
מאיר בן רחל
תנצבה

לדפואה שלומה

לאה בת
סוליקה רביבו ז"ל
(ח"ד)
תנצבה

הלכות שאלת טל ומטר חלק ב'

אתה ומברך השנים ברוך אתה ה', אז יאמר "למדני חוקיך", ויחזור לראש הברכה לומר אותה כתיקונה.

אם נזכר לאחר שסיים "ברוך אתה ה' מברך השנים", ועדיין לא התחיל בברכת "תקע בשופר גדול", יאמר מיד: "ותן טל ומטר לברכה על כל פני האדמה", וימשיך "תקע בשופר גדול לחרותינו".

אם נזכר לאחר שהתחיל בברכת "תקע בשופר גדול", אז יבקש על הגשמים בברכת שמע קולינו, כלומר, לפני סיום הברכה "כי אתה שומע תפלת כל פה", יאמר "ותן טל ומטר לברכה", וימשיך, "כי אתה שומע תפלת כל פה".

אם נזכר בסיום ברכת "שמע קולינו", כשאמר "כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך אתה ה'", ועדיין לא אמר "שומע תפלה", אז יאמר "למדני חוקיך", ויחזור לראש ברכת שמע קולינו, ויזכיר "ותן טל ומטר לברכה".

אם נזכר לאחר שסיים לגמרי את ברכת "שמע קולינו", ועדיין לא התחיל באמירת "רצה", אז יאמר מיד "ותן טל ומטר לברכה על כל פני האדמה", וימשיך באמירת "רצה".

אם נזכר לאחר שהתחיל רצה, יחזור לברכת השנים, ויאמר אותה כתיקונה, וימשיך אחריה את כל סדר התפלה, "תקע בשופר", וכו'. אם נזכר אחר אמירת יהיו לרצון שאחרי "אלהי נצור" בסיום התפלה, עליו לחזור שוב לראש התפלה, ולהתפלל כראוי בתשומת לב, ולהזכיר שאלת גשמים כדת.

בקשה על הפרנסה

הרוצה לבקש על פרנסתו מאת ה' יתברך בתוך ברכת השנים, רשאי לעשות כן, רק יזהר בלשונו שתהיה הבקשה מנוסחת היטב ובקצרה. ויוכל להוסיף את בקשתו לפני שמסיים "כי אל טוב ומטיב אתה ומברך השנים".

סוף מעשה במחשבה תחילה

יש להזהר מאד שלא יטעה אדם להמשיך בברכת השנים כמנהגו בימות הקיץ (ברכנו), שמלבד מה שבכך הוא בא לידי עון ברכות לבטלה, עוד שיש בזה חסרון בעצם הנהגתו שהוא מזלזל בתפלה עד שאינו שם לבו למה שמוציא בפיו.

השוכח להזכיר גשמים

בגמרא במסכת ברכות (כט.) אמרו, טעה ולא שאל גשמים בברכת השנים, מחזירין אותו. כלומר, אם אדם טעה, ולא הזכיר בקשה על הגשמים בברכת השנים, דינו כדין מי שחיסר ברכה אחת מברכות התפילה, שאין תפילתו תפילה, ועליו לחזור ולהתפלל שנית אם סיים תפילתו בלא שאלת גשמים. וכן פסקו הרמב"ם (פ"י מהלכות תפילה) ומרן השלחן ערוך (סימן קיז.).

אם נזכר ששכח באמצע התפלה לברך על הגשמים

אולם אם נזכר באמצע תפילתו אינו חוזר לראש, אם נזכר באמצע ברכת השנים, יחזור לראש הברכה ויאמר את הנוסח הנכון לימות הגשמים.

אם נזכר לאחר שכבר אמר את סיום הברכה "כי אל טוב ומטיב

צדיקים במיתתם קדושים חיים

בשנת תרע"א יצא לאור הספר הראשון בסדרת ספריו "חזון איש", על ענייני "אורח חיים", "קדשים" והלכות נידה.

בני ברק הפכה מאוחר יותר, במידה רבה בזכות החזון איש, לאחד ממעוזי היהדות החרדית בישראל. בבני ברק נקשרו אליו בתחילה אנשי חוג מצומצם של חברי פועלי אגודת ישראל, שמילאו אחר הוראותיו ההלכתיות בנושאים חקלאיים, בעיקר לאחר שהרב חיים עוזר גרודזנסקי הפנה אותם אליו. מאוחר יותר הוא נודע ברבים והפך לסמכות בקרב חוגים רחבים יותר בארץ.

בשנת תרצ"ו פעל להקמת רשת החינוך "מרכז חינוך התורה בארץ ישראל", וייסד כולל אברכים בשכונת זיכרון מאיר שבבני ברק. כולל זה, אחד הראשונים ביישוב החדש היווה דוגמה למוסדות רבים אחרים. לאחר פטירתו נקרא המוסד על שמו, "כולל חזון איש". החזון איש נפטר מהתקף לב בליל שבת, ט"ו בחשוון תשי"ד, הוא נפטר כשלצידו תלמידו ר' יחזקאל ברטלר.

סיפור על החזון איש זיע"א

סיפר אחד מבאי ביתו של החזון איש: באחד מביקורי אצלו ראיתי צוות של רופאים מנתחי ראש, שבאו להתייעץ אתו בנייתו ראש מורכב שעמדו לעשות, ושטחו בפניו את פרטי הדברים. אמר להם ה"חזון איש" מייד שהם טועים בגישה שלהם, וכי עליהם לבצע את הניתוח במעקף מסוים בכדי שהמח לא ייפגע, והסביר להם אתהמהלך שעליהם לעשות. יצאו משם הרופאים נפעמים ונדהמים, איך ה"חזון איש" שמעולם לא למד רפואה קלט מייד את כל היקף הפרטים של אותו הניתוח, ואיך ש"עלה" על טעות שיכלה להיות קריטית לאותו חולה, וגם בו במקום מצא להם את הפתרון לעניין. זהו כוחם של צדיקים שעמלים בתורה ושמקדשים שם שמים ברבים.

יום שבת ט"ו בחשוון יום הילולתו זיע"א

רבי אברהם ישעיהו קרליץ החזון איש זיע"א

הרב נולד בעיירה קוסובה שבפלך גרודנו של האימפריה הרוסית (כיום בבלארוס). אביו, הרב שמריהו יוסף קרליץ, כיהן כרב העיירה. אימו, לאה, הייתה ביתו של רב העיירה הקודם, הרב שאול קצנלבוגן, שעזב את משרתו לטובת רבנות קוברין.

למעט תקופה קצרה שבה למד ב"קבוץ" של ר' חיים עוזר גרודזנסקי בוילנה, אברהם ישעיהו קרליץ לא למד בחדר או בשיבה, וכנראה אף מעולם לא נסמך כרב באופן רשמי. את בסיס השכלתו התורנית קיבל מאביו וממלמד פרטי בשם ר' משה טוביה.

בחורף תרס"ו, בגיל 27, התארס עם בתיה (באשה), בתו של מרדכי ביי, סוחר מן העיירה קוויטז'נה (ביידיש: כוויטאן) שבמערב ליטא, שהייתה מבוגרת ממנו בהפרש משמעותי. משפחת קרליץ הסכימה לשידוך משום שהיא נחשבה לאישה חרוצה ויראת שמים, מה גם שבנם אברהם ישעיהו היה ידוע כחולה לבומחמיר בהלכה וחיפש אישה שתקבל על עצמה את עול הפרנסה ותאפשר לו ללמוד תורה. לאחר שנחתמו ה"תנאים" התברר כי המחנות לא יוכל לעמוד בהתחייבויותיו הכלכליות וכי הכלה המיועדת מבוגרת מכפי שחשבו; עקב כך ביקשו בני משפחתו של החזון איש לסגת מן השידוך, אולם הוא סירב בנימוק שאין לבייש בת ישראל בשום מצב ולאחר שסוכם מה שסוכם אין לסגת.

החתונה נערכה שלושה חודשים לאחר האירוסין, ב"א בשבט תרס"ו, בכווידאן, והוזג קבע את ביתו בעיירה זו. בתיה פתחה שם חנות לאריגים ופרנסה את המשפחה, והחזון איש הקדיש את זמנו ללימוד תורה. הרב אברהם הורביץ מספר כי בתיה העידה שבעלה היה עוזר לה לפעמים בניהול החשבונות בבית, אך עם זאת, כאשר נזקק החזון איש לדבר מה, היה עליו לבקש ממנה כסף.

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פדחה

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מזרנו וב"ב
ליאוד ושיד
מזרנו

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
הודיה לוי
אריאל בן מאיה
עטרה בת יעל

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
אבי בן מרים

